

MINISTER SKARBU PAŃSTWA

MSP/DNWIP IV/ 958/06

Warszawa, dnia 2006-07

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Nawiązując do oświadczeń złożonych przez Pana Senatora Mirosława Adamczaka na 12 posiedzeniu Senatu w dniu 8 czerwca 2006 r. w sprawie funkcjonowania Krajowej Spółki Cukrowej S.A. w Toruniu, przedstawiam informację i uzasadnienie decyzji o planowanym wyłączeniu z produkcji w kampanii 2006/2007 Oddziału „Cukrownia Tuczo”.

Krajowa Spółka Cukrowa S.A. (KSC S.A.) powstała w sierpniu 2002 r. w wyniku konsolidacji trzech spółek cukrowych Skarbu Państwa. Utworzono ją na bazie Mazowiecko – Kujawskiej Spółki Cukrowej S.A. (MKSC S.A.) w Toruniu.

Podstawą dla powołania KSC S.A. była decyzja Sejmu RP, który 21 czerwca 2001 r. przyjął ustawę o regulacji rynku cukru, zakładającą połączenie niesprzywatyzowanych wcześniej spółek cukrowych i spółek – cukrowni w jeden duży podmiot zdolny do sprostania konkurencji firm zagranicznych. Jako jego docelową strukturę wybrano formę koncernu, który miałby zastąpić dotychczasowy układ holdingowy i wzmocnić więzy strukturalno – organizacyjne między polskimi zakładami, pozwalając im utrzymać znaczący udział w krajowym rynku cukru. W związku ze sporami sądowymi, eliminującymi do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia możliwość włączenia do koncernu wszystkich zakładanych spółek, 18 lipca 2002 r. znowelizowano ustawę postanawiając o natychmiastowym utworzeniu KSC S.A. i dołączeniu do niej pozostałych podmiotów po zakończeniu trwających przed sądem procesów. 26 sierpnia 2002 r. Minister Skarbu Państwa, wykonujący jednoosobowo uprawnienia Walnego Zgromadzenia Mazowiecko – Kujawskiej Spółki Cukrowej S.A., podjął uchwałę o utworzeniu KSC S.A.

Powołano ją w drodze podwyższenia kapitału MKSC S.A. – jednej z dotychczasowych spółek cukrowych – na którego pokrycie wniesiono aportem akcje Poznańsko – Pomorskiej Spółki Cukrowej S.A. oraz Lubelsko – Małopolskiej Spółki Cukrowej S.A., w których Skarb Państwa wykonywał prawa ze 100 procent akcji. O wyborze MKSC S.A. jako spółki przejmującej zadecydowała jej najlepsza sytuacja ekonomiczno – finansowa, lokalizacja, nowoczesna infrastruktura i siedziba. Swoją działalność KSC S.A. rozpoczęła we wrześniu 2002 r. Obok podstawowej nazwy Spółka używa skrótu KSC Polski Cukier S.A. odzwierciedlającego najpełniej przyczyny i cel powstania: utworzenie jednego,

silnego podmiotu, który pozwoli rodzimym producentom skutecznie rywalizować z zagraniczną konkurencją i funkcjonować na rynku europejskim.

Powołanie KSC S.A. nastąpiło w trakcie załamania cen na krajowym rynku cukru. Pomimo istnienia przepisów regulujących rynek, gwarantujących teoretycznie stabilizację, ceny spadały poniżej progu rentowności producentów cukru. Trudna sytuacja rynkowa powodowała spadek przychodów ze sprzedaży u wszystkich producentów cukru w Polsce.

Sytuacja KSC S.A. na polskim i europejskim rynku cukru w warunkach wspólnej polityki rolnej i prowadzonej reformy rynku cukru wymusza prowadzenie zdecydowanych działań restrukturyzacyjnych, których jednym z kluczowych elementów jest koncentracja produkcji. Główne założenia i kierunki działań restrukturyzacyjnych wynikają z Programu restrukturyzacji i biznesplanu KSC S.A. na lata 2003 – 2008, przyjętym uchwałą Zarządu w sierpniu 2003 r., a po szczegółowym jego przeanalizowaniu pozytywnie zaopiniowanym przez Radę Nadzorczą (listopad 2003 r.). Program zakłada, iż w 2006 r. produkcji cukru zaprzestanie 5 cukrowni, w tym Fabryka Cukru w Tucznie.

W kampanii 2005/2006 KSC S.A. wciąż posiadała nadwyżkę mocy przerobowej w stosunku do przyznanych kwot cukru sięgającą ponad 30%. Skutkiem tego jest m.in. najkrótszy czas kampanii w stosunku do średniej z branży, a to w prosty sposób przekłada się na nieefektywne wykorzystanie majątku i wysokie koszty produkcji.

Średnia długość pracy cukrowni w kampanii 2005/2006 dla KSC to niecałe 64 dni wobec 66 dni w kampanii 2004/2005 (przy bardzo wysokiej produkcji cukru C – bez kwoty C długość kampanii trwałaby zaledwie 52 dni), podczas gdy koncerny zagraniczne w ubiegłej kampanii osiągały wyniki ponad 85 dniowe, a Pfeifer & Langen nawet ponad 100 dniowe. Dalsze utrzymywanie takiego stanu, szczególnie przy planowanych zmniejszeniach ilości buraków do przerobu (bez kontraktacji kwoty C i przy ponad 10% deklasyfikacji kwoty A) i obniżkach cen na cukier w ramach reformy rynku prowadzonej przez Unię Europejską zgodnie z decyzjami z lutego 2006 roku, groziłoby Spółce finansową zapaścią wskutek utraty konkurencyjności wobec koncernów zachodnich, obecnych na polskim rynku.

Dążenie do koncentracji produkcji i wzrostu przerobu dobowego wynika z przesłanek ekonomicznych, gdyż w przemyśle cukrowniczym występuje wyraźnie zjawisko korzyści skali tzn. koszt produkcji maleje znacznie przy wzroście dobowego przerobu cukrowni, gdyż przy wyższej produkcji koszty stałe rozkładają się na większą produkcję, a ponadto część kosztów międzykampanijnych zostanie wyeliminowana, co spowoduje obniżenie kosztu jednostkowego cukru. W warunkach Polski przerób dobowy powinien wynosić min. 5500 t/dobę, co stanowi cel KSC S.A.

Uwzględniając powyższe założenia ustalono, że docelowo po zakończeniu procesu koncentracji produkcji w Spółce pozostanie od 9 do 11 cukrowni realizujących 39,44% całego krajowego limitu produkcji cukru „A” i „B”.

Na wytypowanie cukrowni docelowych w grupie Mazowiecko-Kujawskiej wpłynęły poniższe parametry:

- **potencjał produkcyjny** obliczony jako możliwość produkcji cukru w kampanii 85 dobowej, przy założeniu wydatku cukru w wysokości średniej uzyskanej w ubiegłych 3 kampaniach i przerobu dobowego najwyższego z ostatnich 3 kampanii. Najmniejszy potencjał produkcyjny mają cukrownie: Mała Wieś i Janikowo (już zamknięta), Ostrowy, Tucznio, Nakło. Największe potencjały produkcji posiadają cukrownie Kruszwica i Brześć Kujawski.

- **nadwyżka energii elektrycznej produkowanej we własnej elektrociepłowni** ponad potrzeby własne. Cukrownie produkują energię elektryczną w układzie skojarzonym. Ilość produkowanej energii elektrycznej zależy od wielkości zużycia ciepła przez cukrownię, jak również od parametrów pracy kotłowni i turbogeneratorów. Na bilans energii elektrycznej ma wpływ również wielkość zużycia energii na potrzeby własne. Nadwyżka energii elektrycznej stwarza możliwości rozbudowy cukrowni bez ponoszenia dodatkowych,

znaczących kosztów rozbudowy węzła produkującego energię elektryczną. Korzystny bilans posiadają cukrownie Nakło (elektrociepłownia wybudowana w latach 90), Kruszwica, Dobrzelin i Brześć Kujawski. Pozostałe cztery cukrownie już przy niewielkim powiększeniu zdolności przerobowych zmuszone byłyby kupować energię elektryczną z sieci krajowej (Mała Wieś, Janikowo, Tuczo, Ostrowy).

-maksymalny możliwy do osiągnięcia przerób dobowy; przy znamionowej mocy posiadanych kotłów (35 % pary nb.) wyraźnie największy potencjał przerobowy ze względu na maksymalną wydajność kotłów posiada cukrownia Kruszwica. Najgorzej wypadają pod tym względem cukrownie Tuczo, Mała Wieś i Ostrowy.

Decyzja o wyłączeniu z produkcji cukru Oddziału „Fabryka Cukru Tuczo” wydaje się zatem decyzją uzasadnioną, a odwlekanie w czasie procesów restrukturyzacyjnych nie byłoby korzystną strategią.

Zarząd KSC S.A. podejmuje szereg działań zmierzających do zminimalizowania i złagodzenia społecznych skutków restrukturyzacji Spółki. Dla oddziałów wyłączonych z produkcji oraz planowanych do wyłączenia KSC S.A. przygotowuje plany alternatywnych możliwości zagospodarowania majątku oraz zasobów ludzkich. Już są realizowane projekty dla oddziałów Rejowiec, Opole, Janikowo, Klemensów i Sokołów. Projekty takie będą także przygotowane i wdrożone dla Oddziału Tuczo.

Restrukturyzacja polskiego przemysłu cukrowniczego m. in. drogą koncentracji produkcji jest koniecznością uzasadnioną sytuacją rynkową i uwarunkowaniami otoczenia, w tym głównie uregulowaniami prawnymi i ekonomicznymi wynikającymi ze wspólnej polityki rolnej UE. Procesy restrukturyzacyjne w Krajowej Spółce Cukrowej S.A. w stosunku do konkurencji są znacznie opóźnione. Zatem wygaszanie produkcji w cukrowniach najsłabszych i nie mających potencjału do rozwoju jest koniecznością, gdyż wszystkie koncerny zagraniczne, które są obecne na rynku polskim, przeprowadziły i nadal prowadzą intensywne procesy restrukturyzacyjne swoich fabryk, koncentrują produkcję osiągając coraz lepsze wyniki i zdecydowanie umacniając swoją pozycję. Koncentracja produkcji cukru jest jedyną drogą dostosowania polskiego cukrownictwa do poziomu europejskiego i jedyną szansą dla Krajowej Spółki Cukrowej S.A.

z upoważnieniem

MINISTER

Wojciech Jasiński